

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кзз 16/06
27.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Мирослава Цветковића, Драгана Јоцића и Зорана Таталовића, чланова већа, саветника Мирјане Пузовић, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 166. став 1. тачка 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Србије, Ктз. 98/06 од 30. јануара 2006. године, подигнутог против пресуде Општинског суда у Шапцу К. 861/04 од 4.4.2005. године и Окружног суда у Шапцу Кж. 631/05 од 18.11.2005. године, у седници већа одржаној у смислу члана 422. ЗКП, у присуству заменика Републичког јавног тужиоца Србије, дана 27. марта 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Србије Ктз. 98/06 од 30.1.2006. године и УТВРЂУЈЕ да је у пресудама Општинског суда у Шапцу К. 861/04 од 4.4.2005. године и Окружног суда у Шапцу Кж. 631/05 од 18.11.2005. године повређен кривични закон у корист окривљеног АА.

О б р а з л о ж е њ е

Општински суд у Шапцу, пресудом К. 861/04 од 4.4.2005. године, огласио је кривим окривљеног АА, због извршења кривичног дела тешка крађа из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС и осудио га на казну затвора у трајању од 5 месеци.

Решавајући по жалби окривљеног, Окружни суд у Шапцу је првостепену пресуду својом пресудом Кж. 631/05 од 18.11.2005. године потврдио.

Против наведених пресуда Републички јавни тужилац Србије је подигао захтев за заштиту законитости због повреде кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП и због повреде кривичног закона у корист окривљеног из члана 369. став 1. тачка 5. ЗКП у вези члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС. У захтеву је предложено, да се усвоји захтев за заштиту законитости и утврди да је у првостепеној и другостепеној пресуди дошло до повреде кривичног закона у корист окривљеног, као и да је у другостепеној пресуди суд начинио битну повреду одредаба кривичног поступка.

Врховни суд Србије је одржао седницу већа у смислу члана 422. ЗКП, у присуству заменика Републичког јавног тужиоца Србије, а у одсуству окривљеног, који се налази у затвору, на којој је размотрио списе предмета, првостепену и другостепену пресуду, па је по оцени навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев је основан.

Наиме, првостепени суд је окривљеном АА, за кривично дело због кога га је огласио кривим, изрекао казну затвора у трајању од 5 месеци, дакле, испод границе прописане законом. Међутим, из списка предмета произлази да првостепени суд приликом примене ове законске могућности није утврдио особито олакшавајуће околности, нити дао образложење за оцену да се и ублаженом казном може постићи сврха

кажњавања. На овај начин првостепени суд је прекорачио овлашћење које има по закону, у смислу члана 369. став 1. тачка 5. ЗКП, а на шта се основано указује у захтеву Републичког јавног тужиоца Србије.

Приликом примене ове законске могућности, првостепени суд је дужан да утврди које су то особито олакшавајуће околности под којима је дело извршено са једне стране, и оцена суда да се и са ублаженом казном може постићи сврха кажњавања, са друге стране. При свему овоме, важно је рећи, да је суду остављено да слободно процени и одлучи да ли ће казну ублажити, али када се одлучи да ублажи казну, суд се при томе мора придржавати правила предвиђених у члану 43. ОКЗ, који је важио у време пресуђења, односно члана 56. и 57. Кривичног закона који сада важи.

У контексту свега напред изнетог, Врховни суд налази да у конкретном случају на страни окривљеног не стоје особито олакшавајуће околности, а које би указивали да се и са ублаженом казном може постићи сврха кажњавања, јер је изведеним доказима несумњиво утврђено да је окривљени до сада више пута осуђиван, што значи да раније изречене казне према њему нису могле постићи сврху кажњавања.

Поменути повреду кривичног закона починио је и другостепени суд, када поводом жалбе на првостепену пресуду по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. тачка 2. ЗКП учињену повреду није отклонио.

С обзиром да је овај захтев за заштиту законитости подигнут на штету окривљеног, Врховни суд Србије је нашао да је исти основан, али је само утврдио постојање повреде закона, не дирајући у правоснажну одлуку у смислу члана 425. став 3. ЗКП.

Са изнетих разлога, на основу члана 425. став 1. ЗКП, Врховни суд Србије је одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа – судија,

Драгомир Милојевић, с.р.

Записничар,

Мирјана Пузовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СМ